

Бѣловласитѣ мѣдреци, членове на висшия духовенъ съдъ (синадрионътъ) отъ нравствена слѣпота распахнахъ Христа на кръста, мислѣйки, че заедно съ тѣлото му на кръста ще умрѣтъ и проповѣдванитѣ отъ него християнски начала; сѣщо така и *чрѣзвичайнитѣ комисари* сѣ мислили, че на бѣсилката, заедно съ физическия *Левски*, ще загине и проповѣдваната отъ него идея! . . . Каква измама! Каква нравствена слѣпота и какво *изнорманство* отъ тѣхна страна! . . .

Както бѣловласитѣ мѣдреци на стария Иерусалимъ, така и царскитѣ комисари на падишаха, когато сѣ осмѣждали на смъртъ бунтовницитѣ, не сѣ разбирали слѣдната проста, историческа истина: *идеитѣ не могатъ да се умъртѣятъ нито чрѣзъ разпязване на кръстъ, нито чрѣзъ обѣсване, нито чрѣзъ застрѣлване, нито нѣкъдѣшнѣ чрѣзъ отравяние*. Инакъ казано: *крѣстътъ, бѣсилката, коршунътъ и отровата сѣ безсилни противъ духътъ на свободата и правдата*! . . . Тирани! напразно се морите! „Не се гаси туи що не гасне! „Лѣщата, що я днесъ гасите, „Тя на вулканъ ще да порастне . . .“ — казва *Вазовъ, нѣвецътъ на Забравенитѣ*.

На гора *Голгота* умрѣ физическия Христосъ, а нравствения въскръсна още въ същата минута, когато физическия издѣхна. На турската бѣсилка въ София издѣхна *Василъ Ивановъ Карловецъ*, а въскръсна *дяконъ Василъ Левски* — кожурецътъ загина за смѣтка на излупената отъ него пеперуда — *духътъ на правдата и свободата*. . . .

Единъ отъ членоветѣ на *чрѣзвичайната комисиѧ*, която осѣди на смъртъ *дяконъ Левски*, бѣ и българинътъ *Хаджи Иванчо Пенчовичъ*, тогава чл. на държавния съвѣтъ (шурай девлетъ) — напръстникъ на *Кючукъ Саидъ-Паша* и „табанка мѣша“ на *Мидхадъ-Паша*.

Хаджи Иванчо Пенчовичъ и *Н. Михайловски* бѣхъ най-вѣрлитѣ противници на българското революционно